

РЕЙ БРЕДЪРИ ПИЯН, И В РАЗПОРЕЖДАНЕ НА КОЛЕЛО

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

ВЪВЕДЕНИЕ ОТ РЕЙ БРЕДБЪРИ

През 1953 г. написах една статия за „Нейшън“, в която защитавах работата си като писател фантаст, макар етикетът да бе приложим може би едва към една трета от продукцията ми за една година.

Няколко седмици по-късно, в края на май, получих писмо от Италия. На гърба на плика с тънък като паяжина почерк бе написано следното:

B. Berenson
I Tatti, Settignano
Firenze, Italia

Обърнах се към жена си.

— Господи, нима това наистина е от онзи Беренсон, великият авторитет по история на изкуството?!

— Отвори го — каза жена ми.

Отворих го и зачетох:

Уважаеми г-н Бредбъри,

През осемдесет и деветте си години живот за първи път пиша писмо като почитател. Току-що прочетох статията ви в „Нейшън“ — „След утрешния ден“. За първи път чета творец в която и да е област на изкуството да заявява, че за да работи съзидателно, човек трябва да се отдаде на работата си, да ѝ се наслаждава като на лудория или на вълнуващо приключение.

Колко различно от тружениците в тежката промишленост, в каквата се е превърнал писателският занаят!

Ако ви се случи да посетите Флоренция, отбийте се да се видим.

Искрено ваш, Б. Беренсон

И тъй, на тридесет и три годишна възраст аз имах своя гледна точка, стил и начин на живот, одобрен от човек, който ми бе станал като втори баща.

Имах нужда от това одобрение. Всички се нуждаем от някой по-издигнат, по-мъдър и по-стар, който да ни каже, че изобщо не сме луди, че всичко, което правим, е нормално. Не нормално, по дяволите — а чудесно!

Лесно е да се съмняваш в себе си, защото щом чуеш какво казват други писатели, други интелектуалци, все ти иде да се изчервиш виновно. Писането би трябвало да е тежко, мъчително, ужасно изпитание, невероятна всеотдайност и никакво свободно време.

А моите разкази просто ме водят през живота. Те викат, аз ги следвам. Изтичват и ме ухапват по крака — и аз реагирам, като записвам всичко случило се по време на ухапването. Свърша ли, идеята е свободна и полита нанякъде.

Точно такъв живот живях. Пиян, и в разпореждане на колело, както бяха записали в един ирландски полицейски доклад. Пиян от живот, без да знаеш какво те очаква. Но въпреки това си тръгнал, още преди зазоряване. А самото пътуване? Абсолютно равни дози ужас и весело ликуване.

Когато бях тригодишен, майка ми ме мъкнеше на кино по два-три пъти седмично. Първият филм, който гледах, бе „Гърбушкото от Парижката Света Богородица“ с Лон Чейни. В онзи далечен ден на 1923 г. страдах от трайно изкривяване на гръбнака и на въображението. Оттогава се почувствах близък и родствен с всичко тъмно и мрачно. Гледах безброй пъти всички филми на Чейни само и само за да усетя насладата на страха. Фантомът на операта цял живот крачи край мен с аленото си наметало. А когато не бе той, на негово място идваше ужасната ръка, която се появяваше иззад библиотеката в „Котката и канарчето“ и ме приканваше да намеря още скрит мрак в книгите.

После бях влюбен в чудовища, скелети, циркове, панаири, динозаври и — накрая — в червената планета Марс.

От тези примитивни тухли изградих живот и кариера. И именно продължаващата ми любов към всички онези изумителни неща е причина за появата на всичко хубаво в съществуването ми.

С други думи, аз *не се* чувствах неудобно в цирковете. А някои хора се чувстват неудобно. Цирковете са шумни, просташки и миришат, ако е топло. Когато са на четиринайсет и петнайсет години, много хора се лишават от любовта си, захвърлят един по един древните си интуитивни вкусове, и когато станат възрастни, у тях няма и следа от веселбата, жара, увлечението, живеца. Други са ги критикували, а после самите те са започнали да се критикуват и да се чувстват неудобно. Когато циркът пристигне в пет часа в студеното и тъмно лятно утро и се чуят звънците му, те не скачат от леглата си и не тичат навън, а просто се обръщат в съня си. И животът отминава.

Аз обаче скачах и тичах. Научих, че съм прав и че всички останали грешат, когато бях на девет. През онази година на сцената се появиха комиксите за Бък Роджърс и аз моментално се влюбих в него. Събирах изрезки и бях от луд по-луд. Приятелите ми ме критикуваха. Подиграваха ми се. Скъсах изрезките. Близко месец бродех из училище като зашеметен и опустошен. Един ден избухнах в сълзи и се запитах що за бедствие се е стоварило отгоре ми. Отговорът бе — Бък Роджърс. Беше си отишъл и животът просто не си заслужаваше да се живее. Следващата ми мисъл бе — това не са мои приятели, те ме накараха да скъсам изрезките, а с тях и собствения си живот. Те са мои врагове.

Отново се заех да събирам историите. Оттогава животът ми стана щастлив. Защото тогава започнах да пиша научна фантастика. Оттогава никога не обръщах внимание на онези, които критикуваха интереса ми към космическите пътешествия, панаирите и горилите. Случи ли се подобно нещо, взимам си динозавъра и напускам стаята.

Защото всичко това е тор. Ако не бях напълнил очите и главата си с всичко това за цял живот, стигнеше ли се до изразяване на идеите ми на хартия, до свързването на думи, сигурно щях да избълвам тон цифри и половин тон нули.

Разказът „Велд“, включен в този сборник, е чудесен пример за това какво става в глава, пълна с образи, митове и играчки. Навремето седнах пред пишещата си машина и написах думите „Детска стая“. Но къде беше тази стая? В миналото? Не. В настоящето? Едва ли. В бъдещето? Да! Е, тогава как би изглеждала стая за игри от бъдещето? Започнах да пиша, въртях разказа около стаята. Всяка нейна стена би трябвало да е огромен телевизор, същото се отнасяше и за тавана. Щом

влезе в нея, детето може да извика: „Нил! Сфинкс! Пирамиди“ — и те се появяват около него с пълен цвят, със звуци и — защо не? — невероятни топли аромати, миризми и воня — каквото си избереш!

Всичко това ми хрумна за няколко секунди бързо тракане по клавишите. Знаех стаята, сега се нуждаех от герои в нея. Написах герой на име Джордж и го замъкнах в кухнята от бъдещето, където жена му се обърна и каза:

— Джордж, би ли погледнал детската? Май е счупена...

Джордж и съпругата му тръгват по коридора. Следвам ги, блъскам по клавишите като луд, без да имам представа какво предстои. Двамата отварят вратата и влизат.

Африка. Горещо слънце. Лешояди. Мърша. Лъвовете.

След два часа лъвовете изскочиха от стените на детската и изядоха Джордж и жена му, докато техните закърмени с телевизия деца си седяха и пиеха чай.

Край на свързането на думи. Край на историята. Експлозия на една идея. Целият разказ бе завършен и почти готов за изпращане за около 120 минути.

Лъвовете в стаята, те откъде се появиха?

От лъвовете, които бях открил в книгите в градската библиотека, когато бях на десет. От лъвовете, които бях видял в истинските циркове, когато бях на пет. От лъва, който дебнеше в „Онзи, който получава шамар“ с Лон Чейни от двайсет и четвърта година!

Двайсет и четвърта? — ще се усъмните вие. Да, именно двайсет и четвърта. Не го бях гледал пак до миналата година. Но веднага щом се появи на екрана, разбрах откъде са се появили лъвовете ми във „Велд“. Бяха се крили, бяха чакали, бяха намерили убежище в интуитивната ми същност през всички тези години.

Аз съм от онези особени чудаци — мъж с дете в него, което запомня всичко. Помня деня и часа, в който се родих. Помня как бях обрязан на втория ден след раждането си. Помня как сучех от гърдата на майка си. Години по-късно попитах майка си за обрязването. Разполагах с информация, която не ми е била предавана, а и няма причина да се предава на едно дете, особено в онези все още викториански времена. Наистина ли съм бил обрязан някъде извън болницата? Да. Баща ми ме отнесъл в кабинета на доктора. Спомням си доктора. Спомням си и скалпела.

Написах разказа „Малкият убиец“ двайсет и шест години по-късно. В него става дума за бебе, родено с напълно развити сетива, изпълнено с ужас от насилственото му изхвърляне в един студен свят и от мъщаващо на родителите си, като пълзи тайно нощем и в крайна сметка успява да ги унищожи.

Всъщност кога започна всичко това? Имам предвид писането. През зимата, есента и началото на зимата на 1932 г. По онова време бях натъпкан с Бък Роджърс, романите на Едгар Райс Бъроус и нощния радиосериал „Чанду вълшебникът“. Чанду казваше заклинанията, физиката ме призоваваше, а Далечният изток и всякакви странни места ме караха да седя вечер и да записвам по памет сценариите от всяко предаване.

Но цялата бъркотия от магия, митове и падане при бронтозаврите, за да се издигна като Ла от Опар, бе разтърсена и приведена в движение от един човек — господин Електрико.

Пристигна с един оръфан евтин панаир — Съчетаните представления на братята Дил — в Деня на труда през 1932 г., когато бях на дванайсет. Три вечери подред господин Електрико седеше на електрическия си стол и по него пускаха десет милиарда волта най-чисто синьо прациящо електричество. Той протягаше ръце към публиката, очите му горяха, бялата му коса щръкваше във всички посоки, между зъбите му прескачаха искри, той размахваше меч като Екскалибур над главите на хлапетата и ги посвещаваше в рицари с огън. Когато дойде при мен, ме потупа по рамената и после по носа. Мълнията прескочи в мен. А господин Електрико изкрещя: „*Живей вечно!*“

Реших, че това е най-страхотната идея, която съм чувал. На следващия ден отидох да видя господин Електрико под предлог, че евтиният фокус, който си бях купил от него, не работи. Той го поправи, след което ме разведе из шатрите, като крещеше към всяка: „*Без мръсотии!*“, преди да влезем и да се запознаем с джуджета, акробати, дебели жени и Изрисувани мъже.

Разходихме се до езеро Мичиган, седнахме на брега, господин Електрико сподели своите малки философии, а аз — своите големи. Така и не разбрах защо се отнесе така с мен. Но той слушаше, или поне изглеждаше, че слуша, може би защото бе далеч от дома си, може би защото имаше син някъде, или пък нямаше и искаше да има. Както

и да е, каза, че е разпопен презвитериански свещеник, че живеел в Кайро, Илинойс, и че мога да му пиша, когато пожелаея.

Накрая ми съобщи нещо важно.

— Срещали сме се и преди — каза ми. — Ти бе най-добрият ми приятел във Франция през осемнайшета и умря в ръцете ми в битката за Ардените. А ето те сега отново, прероден като момче, с ново име. Добре дошъл!

Разделих се с господин Електрико и тръгнах, олюлявайки се, към къщи, дарен с два чудесни дара — че съм живял преди (и ми е разказано)... и че по някакъв начин съм се опитал да живея вечно.

А след няколко седмици започнах да пиша първите си къси разкази за планетата Марс. Оттогава не съм спирал нито за миг. Бог да благослови господин Електрико, катализатора, където и да се намира.

Ако разгледам всеки аспект на всичко казано дотук, почти неизбежно би трябвало да започна с таванската стаичка. Докато станах на двайсет и две или двайсет и три, пишех разказите си до късно след полунощ — необичайни истории за призраци и привидения, за неща в буркани, които бях виждал във вмирисани на кисела пот панаири, за приятели, изгубени във вълните на езерата, за съпрузи в три сутринта, които трябваше да летят нощем, за да не бъдат убити от светлината.

Трябваша ми много години, за да се измъкна от таванската стаичка, където трябваше да се справям със собствената си смъртност (основна тийнейджърска грижа), и да стигна до дневната, а оттам — до моравата пред къщата, слънчевите лъчи и глухарчетата, готови за приготвяне на вино.

Излизането на моравата и събиранията с роднините на Четвърти юли ми дадоха не само историите за Грийн Таун, Илинойс, но и ме запратиха към Марс; последвах съвета на Едгар Райс Бъроус и Джон Картър и взех с мен багажа от детството, чичовците, лелите, мама, татко и брат ми. Всъщност, когато стигнах на Марс, те вече ме чакаха там — или пък бяха марсианци, които приличаха на тях. Разказите за Грийн Таун, намерили място в неочаквания роман „Вино от глухарчета“, и разказите за Червената планета, наблъскали се в другия случаен роман „Марсиански хроники“, бяха писани през същите години, в които тичах до бъчвата за дъждовна вода до къщата на дядо

ми и баба ми, за да загреба от нея всички спомени, митове и асоциации от онова време.

Успоредно с това пресъздавах роднините си като вампири, обитаващи градче, подобно на онова от „Вино от глухарчета“, мрачен първи братовчед на градчето на Марс, където загина Третата експедиция. Така животът ми минаваше по три начина — като градски изследовател, космически пътешественик и скитник с американските братовчеди на граф Дракула.

Давам си сметка, че не съм споменал почти нищо за едни други създания, които се разхождат из този сборник и се появяват в кошмари, за да пропаднат в самота и отчаяние — динозаврите. От седемнайсетата до трийсет и втората си година написах пет-шест разказа за динозаври.

Една вечер, докато двамата с жена ми се разхождахме по плажа във Венис, Калифорния (живеехме там в един апартамент за младоженци срещу тридесет долара месечно), се натъкнахме на останките на градския кей и подпорите, релсите и въжетата на старо увеселително влакче, рухнало на пясъка и постепенно изядано от океана.

— Какво прави този динозавър на плажа? — възкликнах.

Жена ми, съвсем благоразумно, нямаше отговор.

Отговорът дойде на следващата вечер, когато се събудих от нечий зов. Станах, заслушах се и чух самотния глас на сирената на Санта Моника, която надаваше отново и отново жалния си вой.

Ама разбира се! Динозавърът е чул сирената, взел я е за друг динозавър, надигнал се е от дълбокото минало, тръгнал е на дълъг път за любовната среща... и открива, че това е само сирена, и умира с разбито сърце на брега.

Скочих от леглото, написах разказа и още същата седмица го пратих на „Сатърди Ивнинг Поуст“; не след дълго вестникът го публикува под заглавие „Чудовището от 20000 фатома дълбочина“. Две години по-късно разказът „Сирената“ от този сборник се превърна във филм.

Разказът бе прочетен през 1953 г. и от Джон Хюстън, който се свърза с мен и ме покани да напиша сценария за новия му филм „Моби Дик“. Приех и продължих от едното чудовище към следващото.

Заради „Моби Дик“ се заех да изследвам живота и творчеството на Мелвил и Жул Верн и сравних лудите им капитани в едно есе, написано като представяне на нов превод на „Двадесет хиляди левги под водата“ („Капитан Немо“). Прочитането му през 1964 г. по време на Световния панаир в Ню Йорк ме натовари с изграждането на концепции за целия горен етаж на американския павилион.

Заради павилиона от „Дисни“ ме наеха да помогна за изграждането на сънищата, които влязоха в Космически кораб Земя, част от Епкот — постоянен парк, който отвори през 1982 г. В тази сграда наблъсках историята на човечеството, излязло от зората на времето и хвърлящо се в буйното космическо бъдеще.

В това число и динозаврите.

Цялата ми дейност, цялото ми израстване, всичките ми нови работи и любви бяха породени от онази първоначална примитивна любов към зверовете, с която се сблъсках, когато бях на пет, и която пазех грижливо, когато бях на двайсет, двайсет и девет и трийсет.

Разлистете разказите и сигурно ще намерите една-две случки, случили се със самия мен. През по-голямата част от живота си се съпротивлявах на поръчения да ида някъде и да „попия“ местния колорит, местните жители, вида и усещането за страната. Отдавна съм научил, че не гледам директно, че подсъзнанието ми върши по-голямата част от „попиването“ и че ще минат години, преди да се появят някакви годни за използване впечатления.

На младини живеях в един жилищен блок в испанския квартал в Лос Анджелис. Повечето от латино-разказите ми бяха написани години след като се бях изнесъл оттам с едно-единствено ужасяващо изключение. В края на 1945 г., когато Втората световна война бе току-що свършила, един приятел ме покани да го придружа до Мексико Сити с разнебитения му Форд V-8. Напомних му обета за бедност, наложен ми от обстоятелствата. Той се нахвърли върху мен, нарече ме страхливец и се зачуди толкова ли не мога да събера кураж и да изпратя за публикуване три-четири разказа, които крия така или иначе. Причина за криенето — разказите бяха отхвърлени един-два пъти от различни списания. Подритван от приятеля си, изтръсках прахта от разказите и ги изпратих под псевдонима Уилям Елиът. Защо този псевдоним ли? Защото се страхувах, че някои манхатънски издатели

може да са срещали името Бредбъри на кориците на „Странни истории“ и ще подхождат с предубеждение към „евтиния“ писател.

Изпратих три разказа на три списания през втората седмица на август 1945 г. На 20 август продадох един разказ на „Чарм“, на 21 август — на „Мадмоазел“, а на 22 август, точно на двайсет и петия ми рожден ден — на „Колиърс“. Общата сума възлизаше на хиляда долара — все едно днес да получиш запис за десет хиляди.

Бях богат. Или толкова близко до богатството, че бях направо втрещен. Разбира се, това бе повратна точка в живота ми и побързах да пиша на редакторите на трите списания, като признах кое е истинското ми име.

И трите разказа влязоха в „Най-добрите американски разкази за 1946 г.“ на Марта Фоли, а на следващата година един от тях бе публикуван в сборника в памет на О’Хенри, издаден от Хершел Брикел.

Тези пари ме отведоха до Мексико, до Гуанахуато и мумиите в катакомбите. Преживяното така ме нарани и ужаси, че едва дочаках да се махна от Мексико. Мъчеха ме кошмари, че умирам и трябва да остана в залите на мъртвите редом с другите навързани тела. За да се пречистя, съвсем инстинктивно написах „Следващият в редицата“. Това бе един от малкото случаи, когато преживяното даде плод почти тутакси.

Стига толкова за Мексико. Какво ще кажете да се преместим в Ирландия?

В сборника има всякакви ирландски истории, защото за шестте месеца живот в Дъблин установих, че повечето ирландци имат най-различни начини да се справят с ужасния звяр на име Реалност. Можеш да се втурнеш насреща му с рогата напред, което е наистина страховита работа, или пък да се плъзнеш около него, да го побутнеш, да потанцуваш, да изпееш песен, да напишеш приказка, да продължиш бърборенето, да напълниш джобната бутилка — все ирландски клишета, но всяко от тях е самата истина в онова отвратително време и несигурна политическа обстановка.

Научих всички просяци по улиците на Дъблин — онези край моста О’Конъл с маниашките си латерни, ставащи повече за кафемелачки, отколкото за инструменти, както и онези, които си делеяха единственото бебе сред цялото племе подгизнали от дъжда

несретници — виждаш бебето един час в горния край на Графтън Стрийт, на следващия — пред хотел „Роял Хайберниън“, а в полунощ — край реката. Никога не съм си помислял, че ще пиша за тях. После нуждата да вия и плача от ярост ме накара една нощ да скоча и да напиша „Отрочето на Макгилъхи“ заради ужасните подозрения и молбите на един ходещ в дъжда призрак, които просто трябваше да бъдат описани. Посетих някои от старите изгорени имения на едрите ирландски земевладелци и чух историята за един „палеж“, който не минал съвсем както трябва, в резултат на което се появи „Ужасният палеж в Имението“.

„Спринт преди химна“ се написа години по-късно, когато една дъждовна вечер си спомних безбройните пъти, когато двамата с жена ми спринтирахме навън от дъблинските кина и разблъскахме деца и старци само и само да успеем да се доберем до изхода, преди да зазвучи националният химн.

Но как започнах? От годината на господин Електрико пишех по хиляда думи на ден. В продължение на десет години пишех поне по един разказ на седмица, като смътно предполагах, че накрая ще дойде ден, в който ще трябва просто да направя път на идеята и да оставя перото да си свърши работата.

Денят настъпи през 1942 г., когато написах „Езерото“. След десет години грешки най-внезапно дойде подходящата идея, подходящата сцена, подходящите герои, подходящият ден, подходящото творческо време. Написах го навън, бях изнесъл пишещата си машина на моравата пред къщата. В края на часа, за който написах разказа, ме побиваха тръпки и се обливах в сълзи. Знаех, че съм написал първия наистина добър разказ в живота си.

В началото на двайсетте си години следвах следния график. В понеделник написвах първа чернова на нов разказ. Във вторник — втора. В сряда — трета. В четвъртък — четвърта. В петък — пета. А в събота по обед пращах по пощата шестата и последна версия в Ню Йорк. В неделя ли? Тогава си мислех за всички шантави идеи, борещи се за вниманието ми, чакащи под капака на тавана, уверени заради „Езерото“, че скоро ще ги пусна да излязат.

Може да изглежда механично, но не беше. Идеите ми ме принуждаваха на това. Колкото повече пишех, толкова повече ми се искаше да пиша. Ставаш ненаситен. Обхваща те треска. Чувстваш се

радостен и жив. Не можеш да спиш през нощта, защото твоите идеи-зверове искат да излязат и не те оставят на мира. Изживяването е невероятно.

Имаше и друга причина да пиша толкова много — евтините списания ми плащаха между двайсет и четирийсет долара на разказ. Животът ми едва ли можеше да се нарече комфортен. Трябваше да продам поне един, или по-добре два разказа на месец, за да покрия разходите си — хотдог, хамбургер, билети за трамвая.

През 1944 г. бях продал около четирийсет разказа, но доходите ми за цялата година възлизаха едва на 800 долара.

Изведнъж се сещам, че не съм коментирал доста работи от този сборник. Интересен е например „Черното виенско колело“, защото в началото на една есен преди доста години се промени от разказ във филмов сценарий, а после в романа „Чувствам, че идва нещо зло“.

„Сбогуването“ е истинската история на моята прабаба, която приближаваше осемдесетте, когато нареди керемидите на покрива, след което легна в леглото си, когато бях на три, сбогува се с всички и заспа.

„Обаждане в Мексико“ се появи, след като един следобед през лятото на 1946 г. отидох да видя мой приятел и когато влязох в стаята, той ми подаде телефонната слушалка и ми каза: „Слушай“. Заслушах се и чух звуците на Мексико Сити на две хиляди мили от нас. Прибрах се вкъщи и написах за телефонното си преживяване на един приятел в Париж. Бях някъде по средата, когато писмото се превърна в разказ, за да бъде пратен по пощата още същия ден.

„Скелет“ е продукт от едно посещение при доктора, когато бях на двайсет и две с оплаквания от болки във врата и гърлото. Докоснах всяко сухожилие и мускул. Докторът направи същото и попита:

— Знаеш ли от какво си болен?

— От какво?

— Много лош случай на откриване на ларинкс — отвърна той. — Всички откриваме в един или друг момент различни сухожилия и кости в телата си, за които изобщо не сме подозирали. Същото е и с теб. Изпий един аспириин и се прибери.

Прибрах се. Усещах лактите си, глезените, ребрата, гърлото и продълговатия си мозък.

„Скелет“, историята на борбата между един човек и скритите му кости, се написа същата вечер.

„Пикасово лято“ е резултат от една разходка по брега с приятели и жена ми един късен следобед. Вдигнах една клечка от сладолед, нарисувах нещо в пясъка и казах: „Нямаше ли да е ужасно, ако през целия си живот си искал да имаш Пикасо и най-ненадейно се натъкваш на него на плажа, докато рисува митични същества в пясъка... твоят собствен Пикасо «гравира» направо пред очите ти...“

Завърших разказа за Пикасо на плажа в два през нощта.

Хемингуей. „Папагалът, който познаваше Папа“. Една вечер през 1952 г. се бяхме запътили с приятели през Лос Анджелис към печатницата, където „Лайф“ печатаха свое издание на „Старецът и морето“. Награбихме още горещите бройки, седнахме в най-близкия бар и се разприказвахме за Папа, Финка Вихия и Куба, и някак стана дума за един папагал който живеел в онзи бар и всяка вечер приказвал на Хемингуей. Прибрах се, записах си бележка за папагала, и я оставих на съхранение за шестнайсет години. Докато ровех из папката с бележките си през 1968 г., попаднах на бележката и заглавието се появи само: „Папагалът, който познаваше Папа“.

Господи, помислих си. Папа е мъртъв от осем години. Ако онзи папагал е още жив и ако може да говори с гласа на Хемингуей, ще струва милиони. Ами ако някой го отвлече и иска откуп?

„Призраците на новото“ се появи, защото Джон Годли, лорд Килбракен, в едно писмо от Ирландия разказваше за посещенията си в къща, която изгоряла и била възстановена камък по камък и тухла по тухла, точно като оригинала. След половин ден четене на картичката му нахвърлях черновата на разказа.

Е, достатъчно. Останалото е в ръцете ви. Това са сто разказа, писани през почти четиридесет години от живота ми, съдържащи половината от съкрушителните истини, които подозирах през нощта, и половината от спасителните истини, които преоткривах на следващия ден. Ако изобщо е казано нещо тук, то е просто очертаването на живота на някой, който е тръгнал отнякъде — и е продължил. Нямам навика да мисля за преживяното като за нещо завършено. Всеки разказ е начин за откриване на различни аспекти на самия себе си. И всеки аз всеки ден е малко по-различен от онзи, който е намерен двайсет и четири часа по-рано.

Всичко започна през онзи есенен ден на 1932 г., когато господин Електрико ми даде двата дара. Не знам дали вярвам в предишни животи, нито съм сигурен, че мога да живея вечно. Но онова момче вярваше и в двете и го оставих да вярва. То написа разказите и романите ми. То движи гадателската дъска и казва Да или Не на спотайващите се истини и полуистини. То е кожата, през която преминават всички неща и се излагат на хартия. Доверих му своите страсти, страхове и радости. И то рядко ме е подвеждало. Когато в душата ми цари дълъг влажен ноември, когато мисля прекалено много и разбирам прекалено малко, знам, че е крайно време да се върна към онова момче с гуменките, високите температури, безброй веселби и ужасни кошмари. Не съм сигурен къде свършва то и къде започвам аз. Но съм горд от отбора. Какво друго ми остава, освен да му пожелаю всичко добро, и в същото време да отдам дължимото и да пожелаю всичко добро на други двама души? В същия месец, в който се ожених за съпругата си Маргерита, се запознах с литературния си агент и много близък приятел Дон Конгдън. Маги печаташе и критикуваше разказите ми, Дон критикуваше и продаваше резултатите. Как бих могъл да се проваля за трийсет и три години с двама такива съотборници? И все така продължаваме да спринтираме към изхода.

Ето ги и разказите. Обърнете страницата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.